

II. Bakancsos Borsodi Bolyongás 2003. október 24-25.,

és ahogyan TÚLÉLTEM (TÚLÉLTÜK).

24.-én hajnalban felébredek és csak úgy egy megérezéstől vezérelve, kitekintek az ablakon. Döbbenet: kint 5cm hó és havazik. Próbálok a pozitív oldaláról megközelíteni a problémát, legalább nem lesz olyan sötét az erdőben, és elhessegetem a kisördögöt, hogy a tél hidegebb, mint az ősz, ergo: meg fogok fagyni. Visszafekszem és próbálok aludni. A nap gyorsan telik itt a készülődés ideje: na de mit vegyek fel? Laci nem hezitál, beöltözik a szokásos túraöltözetébe, végül én is csak kitalálok, (sí overall) és utólag elmondhatom nem döntöttem rosszul.

Indulás: Találkozó este fél hétkor a Tiszai Pu.- n. A nevező 7 csapatból csak 5 érkezik meg. Az MHTE-t a Kallódók csapata képviseli, nevezetesen: Váradai Zsófia, Szemán László és jómagam (Máté Katalin). Ha túléljük 5. helyezésnél rosszabbul már nem végezhetünk. 7 óra körül TÚRÁSZ (Zárdai István) a pályaudvar felé veszi az irányt és beáll a sorba jegyet venni, majd megközelítjük az Ózd felé közlekedő személyvonatot. A tavalyi „mókához” képest, most minden előzetes fel a peronra-le a peronról át egy másikra túra nélkül megtámadunk egy üres vagonot és elfoglaljuk. Mindenki jó kedvű, megy a találgatás a célállomás helye felől. A szerelvény elindul, elő- és kiosztásra kerül a dögcédula melyet egy lezárt boríték követ, „felbontani most tilos” felszólítással, csakhogy a boríték nem elég vastag és átlátszik (főleg, ha a fény felé nézzük). Felsejlik benne egy épület, melyet már látunk valahol valamikor, de még nem tudjuk mi a célja. 7 boríték van, de csak 5 csapat: sorsolás, máskor soha semmit, de most nyerünk még egy borítékot. Vajon jó ez nekünk? Később (már a pontkeresgetés közben, az útvonal eldöntése után) egy SMS megmagyarázza a nagy titkot: a fényképek az extra bonuszok megtalálási helyét ábrázolják, akár jól is jöhetne, csakhogy a mi két képünk a tervezett útvonalunktól messze van, így nem jutunk el odáig. Ez pech. Némi eligazítás következik, és néhány pillanattal a vonat elhagyása előtt megkapjuk a versenyfeladatokat és a kitöltésre váró feladatlapot, melyek segítenek túlélni a következő 20 órát.

Helyszín: a Putnoki vasútállomás. Okulva az előző év megpróbáltatásaiból a kocsmahivatal felé vesszük az irányt, mondván az van nyitva legtovább. De nem Putnokon. Kilenc órakor átköltözünk a fél tizenegyig nyitva tartó váróterembe. Lázás munkában találjuk a többi csapatot, és mert az idő szorít, követjük a példájukat, elmerülünk a kapott térképek tengerében. A fénymásolat pocskék és gondos kezek még a település neveket is összekuszálták, de hamarosan rendet teremtünk az őskáoszban. Megtervezzük az útvonalunkat, mert egy jó stratégia sokat érhet. Elindul az első csapat, és szép lassan követik a többiek is. Mi eközben a koordinátákkal küzdünk, mert egy kicsit komplikáltabb megoldásra gondolunk, pedig a megoldás az orrunk előtt hever, de még időben meglátjuk a térkép szélén a miniatűr feliratot: EOY (egységes országos vetület és szelvényezés) és a térképen a hálózatot (É:760, 761-K.323, 322). A pontok helye a feladatlapon a következőképpen van megadva: pl.:É.32284, K.76220 a térképen pedig kis körök jelzik, még pedig 209 db, de melyik hol van? (tavaly a pontokat ki kellett szerkeszteni, csak fokokban és percekben volt megadva, és nem volt hátrány egy olyan térkép, amin a fókálózat is rajta van, az idej sokkal könnyebb volt szerintem) Mivel kevés az időnk, gyorsan beszámozzuk az út feléig eső pontokat, miközben azon bosszankodunk, hogy a többiek learatják előlünk a bonuszokat. No sebj nem a győzelem a túlélés a fontos. Még a vonaton eldöntöttük, hogy a Nemzetvédelmi Egyetem csapata lesz a befutó. (Másnap a célban megtudtuk: még hajnalban feladták.)

Fél tizenegykor szelíden kitessékelnek minket a váróból. Már csak Benedek Sanyi csapata és mi vagyunk még Putnokon. Stratégiánk szerint az OKT útvonalát követjük Dédestapolcsányig, utána majd meglátjuk. Nekivágunk és szép lassan ránk hűl a ruha, nincs nagyon hideg, de lesz ez még rosszabb is. Az első feladat,É.32152, K.75345, helyszíne: út mentén, objektum: tükröm-tükröm, kérdés: mi látszik benne egyfolytában? Nem okoz gondot a megoldás, hisz tavaly szereztem már gyakorlatot a megfogalmazások lefordításában. Szerencsére nem azonnal javítják a feladatokat, mert ez a pont vita tárgyát képezte később (néhány hónap múlva, amikor visszakaptuk a megoldó lapot) a mi válaszukat nem fogadták el, pedig akkor úgy be volt fagyva a domború tükrő (közlekedési), hogy abban bizony semmi sem látszott. Az első bonuszt is rejtő pontnál rávetem magam a célra és egy vakondot megszegyenítő gyorsasággal, két kézzel ásni kezdek a hóban, Zsófi kezdetben vonakodva, de követi példám. Később már rajtam is tútesz, egyre izgatottabban várja a keresést. Laci eközben inkább az útvonal tervvel foglalja el magát, hiszen csak félig készültünk még el vele. Később pedig nem fér be két bonuszra éhező nő közé. Ezt az élvezetet megtartjuk magunknak, bár valószínűleg nem is vágyik rá, hogy letérdeljen eme szent és adrenalin emelő feladathoz. További néhány pont és bonusz megtalálása után,(bevallom nem egyszerű feladat hóban apró, fehér, 1x1cm-s csomagocskákat megtalálni) megjön az a jóleső izgalom, amely hajtja az embert tovább és észre sem veszi az idő múlását. Éjjel még nem, de másnap délelőtt már kell valami motiváció. Már ezért megéri belefogni. Elmerülünk a száll a madár, kék csonk, netovább, vityilló, ovál, bandiX, bilidoboz,...stb. keresésében és a mi a kódja, miért kakukktójas, milyen hosszú, merre mutat, mi a teteje,...stb. kérdések megfejtésében. 1-2 órával később az a sanda gyanúnk támad, hogy erre előttünk nem jár senki, hisz a hó még érintetlen és az összes bonusz megvan. Zsófi és én remek kurkásznak bizonyultunk kevés meglepetés tudott elbújni előlünk.(bár volt, amit kiástunk, de csak az utánunk jövők találták meg) Nocsak, az éjszaka senki sem mert nekivágni az erdőnek? Mégis jó a tervünk? A nagy örömködés közben elfelejtünk lemenni az Urasági-erdői erdészházhoz, ami sok pont kihagyását jelenti. (mivel 15 pont volt a lemaradásunk az első helyezett mögött, ezekkel nyerhettünk volna) Visszazökkenünk a realitás talajára, és a Köbölic- tetői eh.-ig nincs is gond. Itt eszünk-iszunk egy kicsit, és tovább tervezzük az utunkat, valamint meghozzuk ennek az éjszakának a legrosszabb döntését. Az ötlet jó csak a kivitelezésbe csúszik némi hiba: hogy ne kelljen a Herkó-Páter (kötelező pont) keresztet alulról megmászni, úgy döntünk, megpróbáljuk felülről megközelíteni. Kiszemeljük a régi OKT útvonalat a Három-kő felé és nekivágunk. Csakhogy ez éjszaka nem olyan egyszerű, mint nappal, valahol elnézünk egy kereszteződést, és az ötlet 5km felesleges gyaloglást eredményez pont nélkül. Sebaj, iránymenet Upponyba.

5 óra után le is érünk a faluba, minden csendes még a kakasok is alszanak. Most van a leghidegebb. Hogy előző kudarcunkat egy kis sikerélménnyel feledtessük, rárohanunk a pincesorra, ahol pont és bonusz eső fogad. Elképzelem mi látható a faluból: 4-5 lámpás imbolyog a domboldalban, és megáll minden pinceajtónál. Vajon van polgárőrség a faluban? Végül sem a körzeti megbízott, sem felfegyverkezett falubeliek nem firtatták, hogy mit is keresünk olyan nagyon. Ellenkező esetben itt tényleg túlélésről lett volna szó.

Kezd virradni és lassan kel a nap is. Azt hiszem, ennek utoljára egy évvel ezelőtt örültem ennyire. Lent a faluban kellemes meglepetés fogad: 40 perc múlva nyit a kocsmahivatal, ezt az időt a falu pontjainak begyűjtésére fordíthatjuk.

Nyílik a „mennyország” kapuja, bent kellemes meleg van.(pedig nincs befűtve) Eszünk, iszunk, rendelünk egy forró csokoládét, ami sajnos még langyosnak is hideg, pihenünk, majd kénytelen-kelletlen elindulunk megmászni a Kalica-tetőt, hogy közlől is megcsodáljuk a Herkó-páter keresztet. A feljártó nehezen de megtaláljuk, és hamarosan a havas-jeges sziklás gerincen araszolunk felfelé, miközben „Egy gondolat bánt engemet”. Istenem, hogy fogok én

itt lemenni?? Én nem vagyok zerge ezért teszek némi célzást, hogy talán más útvonalon kellene a hegyről lejönni, vagyis kijelentem: én erre vissza nem megyek! Csapatársaim nemes egyszerűséggel reagálnak: akkor itt maradsz! Megfogalmazódik bennem a gondolat, lehet hogy az idei B.B.B.-t nem élem túl? A keresztnél nagy hó kotrásba kezdünk Zsófi-val, de sajnos nem találjuk a meglepít, viszont a keresztet majdnem kiássuk igyekezetünkben (a célban kiderül kikotortuk a bonuszt csak nem vettük észre a hó miatt, szereztünk néhány potya pontot másoknak). Nehezen, de rászánom magam a leereszkedésre, szívem a torkomban dobog, inog alattam a térdem, de megúszom és újra az Upponyi-szoros talaján állok, sértetlenül.

Gyorsítunk, hisz 11-ig érintenünk kell a festékbányát, (amely az 5 kötelező pont közül az időre teljesítendő) és feladat akad még odáig bőven. A nagy rohanásban majdnem elfutunk a Túrások elöl, de még időben észrevesszük, hogy követnek minket. Megvárjuk a három rendezőt és kapunk egy aláírást, ami plusz 5 pontot ér. Csodálatos a Lázberci víztározó, kár, hogy nincs időnk a nézelődésre. A festékbányát elsöre elvétjük, de azért megvan. Az ellátás fantasztikus: tea, forralt bor, csokoládé, keksz, nápolyi, alma, ez itt a Kánaán. Néhány plusz feladatot kapunk melyet sikeresen megoldunk Zsófi vállalja az időre öltözködést - minél gyorsabban kell egy barlangász overallba belebújnia -, én a barlangban kutatást vállalom. A folyamatosan szűkülő járatban, denevérek (nem volt olyan sok) közt kell a repedésekbe elrejtett mini csomagocskákat megtalálni. Bár már fáradtak vagyunk, jó eredményt érünk el.

A Kánaánból Dédestapolcsány felé vesszük az irányt, a megoldó feladatlapban szépen gyűlnek a megoldások és a pontok. Engedélyezünk magunknak egy kis kocsmázást (az igazat megvallva a feladat kintről is teljesíthető: - mit adnak 300ft-ért? -, mivel az ártábla a bejárat mellett van kiakasztva, de mi nagyon vágyunk egy „gyorsítóra”). A kötelező WESTEL-torony miatt ismét mászni kényszerülünk egy kis dombra, ami nekünk valamiért nem tűnik olyan kicsinek.

A terv szerinti útvonalat már nem tudjuk teljesíteni, ezért döntenünk kell: mit hagyjunk ki? Kicsit csalódottan lebeszéljük magunkat a vízházhoz való kitérésről és lépkedünk tovább Bánhorváti felé. A műúton stoppolhattunk is volna, de valamiért nem tettük.

Kevés az időnk ezért a kötelező pontra (templom) és környékére összpontosítunk. A terv szerint Barcikára busszal megyünk be, a menetrend szerint hamarosan jön is egy busz, ami elrepít a célba. Várunk, de a busz csak nem jön, viszont egy autómentő gyanúsán arra tart, ahonnan a járatnak érkeznie kellene. Hamarosan megtudjuk a busz lerobbant, de majd jön egy mentesítő járat, de mikor? Kb. fél órás várakozás után, végre megérkezik a felmentő sereg (ennyi idő elég lett volna a többi pontra, de ki mert és bírt elmenni a buszmegeállóból).

Végül sikeresen célba értünk és még ki is pihentük magunkat. A célba már emberi ábrázatunkat visszanyerve érkezünk. Túléltük! Még két csapatnak sikerült befutnia, kettő feladta a küzdelmet.(Nem tetszett nekik, vagy nem ilyennek gondolták a versenyt?) Mi élveztük elejétől a végéig.

Köszönjük a jó szervezést, a sok munkát és remélem, találkozunk jövőre is.

Köszönet a sok finomságért, a jó hangulatért és az extra adag csokoládéért.

Miskolc, 2003. október 29.

A Kallódók csapata nevében:

Máté Katalin